

**VKP(b):n VIII YLEISVENÄLÄINEN
KONFERENSSI⁴⁸**

JOULUKUUN 2-4 pñä 1919

1

PUHE KONFERENSSIN AVAJAISISSA
 JOULUKUUN 2 pnä

Toverit! Sallikaa minun VKP:n (bolshevikkien) Keskuskomitean puolesta julistaa puolueemme Yleisvenäläinen konferenssi avatuksi.

Toverit! Puolueen sääntöjen mukaan tämänlaatuinen konferenssi on kutsuttava koolle joka kolmas kuukausi, mutta se vaikea tilanne, joka muutamia kuukausia sitten oli kestettävänäimme sotatilan takia, pakotti meidät siinä määrin jännittämään voimiamme ja supistamaan ei ainoastaan neuvostotyön, vaan myös puoluetöyön koneistoa, että valitettavasti emme kyenneet täyttämään tarkasti sääntöjen määräystä, ja konferenssi lykkäytyi.

Toverit! Me olemme nyt kokoontuneet konferenssiin alkavan Neuvostojen edustajakokouksen johdosta ajankohtana, jolloin olemme saaneet aikaan sangen suurta parannusta rintamalla ja jolloin olemme varmoja, että on alkamassa mitä merkittävin käänne parempaan päin niin kansainvälisessä tilanteessa kuin sotilaallisessakin suhteessa sekä myös kaikessa mikä koskee sisäistä rakennustyötämme. Puoluekokouksissa ja lehdistössä on jo monesti puhuttu siitä, millaisia tehtäviä ratkaistavaksemme nousee, ja me tulemme puhumaan niistä päiväjärjestyksen konkreettisia kohtia käsitellessämme. Sen vuoksi katson tarkoituksenmukaiseksi siirtyä suoraan asian käytännölliseen puoleen ja ehdottaa teille konferenssin puhemieshistön valitsemista.

Pyydän sanomaan, millaisia ehdotuksia tästä kysymyksestä on.

2

KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN SELOSTUS
JOULUKUUN 2 pnä

(Suosionosoituksia.) Toverit! Muodollisesti Keskuskomitean selostuksen pitäisi tällä hetkellä antaa teille etupäässä yhteenveto tänä aikana kertyneestä kokemuksesta. Mutta minun on sanottava, että sellainen tehtävä — rajoittuminen historiaan tai vaikkapa pelkästään sellaisen selostuksen teko, jossa kiinnitetään päähuomio historiaan — on liiaksi ristiriidassa aikamme hengen ja ratkaistavanamme olevien tehtävien kanssa. Sen vuoksi pidän tarpeellisena asettaa pääpainon tässä selostuksessa, jonka haluaisin esittää myös Neuvostojen edustajakokoukselle, pikemminkin niihin opetuksiin, joita kokemus on meille antanut ja tulee antamaan suoranaista käytännöllistä toimintaamme varten, kuin sen kaiken kuvailemiseen, mitä olemme jo kokeneet.

Vähääkään liioittelematta voidaan sanoa, että vaikka olemmekin tänä kuluneena aikana päässeet sangen suuriin saavutuksiin, vaikkakin pahin vaikeus on jo takanamme, on kuitenkin varmaa, että edessämme on vielä hyvin suuria vaikeuksia. Puolueen huomio on luonnollisestikin keskitettävä kokonaan näiden tehtävien ratkaisuun, kun taas historiaan on syytä syventyä vain sikäli, mikäli se on ehdottoman välttämätöntä edessämme olevien tehtävien ratkaisemiseksi.

Tietenkin tärkeimpänä kysymyksenä, johon olemme eniten kiinnittäneet huomiota, on ollut Neuvostovallan aikana ehdottomasti sotakysymys. Kansalaissota on tietenkin ollut kaikki kaikessa, ja on itsestään selvää, että taistelllessamme olemassaolomme puolesta meidän täytyi ottaa puolueen

parhaat voimat pois kaikilta muilta työ- ja toiminta-aloilta ja siirtää ne sotilaalliseen työhön. Toisin ei sotaoloissa voinut ollakaan. Mutta niin suuresti kuin luova työ monilla neuvosto- ja puoluetoimintamme aloilla kärsikin tuosta voimien siirtämisestä, meidän onnistui sen sijaan sotilaallisella alalla saada todellakin aikaan sellainen voimien keskitys ja saavuttaa niin erinomaisia tuloksia, että eivät ainoastaan vastustajamme eivätkä ainoastaan horjuvat, vaan useimmat meistäkin olisivat aikaisemmin varmaankin pitäneet niitä mahdolltomina. Sillä se, että olemme kestäneet kaksi vuotta kaikkien vihollistemme saadessa suoraista ja välillistä apua alussa Saksan imperialismilta ja sitten vieläkin voimakkaammalta Ententen imperialismilta, joka on jakamattomasti valloittanut koko maailman — se, että olemme kestäneet kaksi vuotta näin hävitetyssä ja näin takapajuisessa maassa, on tehtävä, jonka ratkaiseminen oli epäilemättä „ihme”. Sen vuoksi meidän on nähdäkseen tarkasteltava lähemmin sitä, millä tavoin tämä „ihme” on tapahtunut ja mitä käytännöllisiä johtopäätöksiä siitä seuraa, johtopäätöksiä, joiden perusteella voisimme varmasti sanoa — ja minusta tuntuu, että me todellakin voimme sanoa varmasti, että niin suuria kuin sisäisen rakennustyön vaikeudet ovatkin, me selviydymme niistä lähitulevaisuudessa yhtä menestyksellisesti kuin olemme selviytyneet sotilaallisen puolustuksen ongelmista.

Maaailman imperialismi, joka itse asiassa aiheutti meillä kansalaissodan ja on syypää sen pitkittymiseen, on näiden kahden vuoden aikana kärsinyt tappioita, ja meidän tulee asettaa ennen muuta kysymys: kuinka on ollut mahdollista, että olemme saavuttaneet näin suunnattoman suurta menestystä taistelussa maailman imperialismia vastaan, joka epäilemättä on vielä nytkin moninverroin meitä voimakkaampi? Jotta voitaisiin vastata tähän kysymykseen, on luotava yleissilmäys Venäjän kansalaissodan historiaan, Ententen intervention historiaan. Meidän on ennen muuta todettava, että tässä sodassa on ollut kaksi kautta, jotka eroavat toisistaan perinpohjaisesti Ententen toimintatapaan nähden, eli kaksi perusmenetelmää Ententen sota-toimissa Venäjää vastaan.

Voitettuaan Saksan Entente nojasi tietysti ennen muuta omiin sotavoimiinsa suunnitellessaan Venäjän Neuvosto-

tasavallan kuristamista. On tietysti itsestään selvää, ettemme olisi kestäneet, jos Entente olisi voinut panna toden teolla liikkeelle Venäjän Neuvostotasavaltaa vastaan vaikkapa vain vähäisen osan niistä jättiläisarmeijoista, jotka vapautuivat Saksan kukistuttua, vaikkapa vain kymmenennen osan näistä sotavoimista. Venäjän kansalaissodan ensimmäiselle kaudelle on luonteenomaista se, että Entente epäonnistui yrittäessään murtaa Neuvostotasavallan omien joukkojensa voimalla. Ententen oli pakko viedä pois Arkangelin rintamalla toimineet englantilaiset joukot. Ranskan joukkojen maihinnousu etelä-Venäjällä päättyi lukuisiin ranskalaisten matruusien kapinoihin, ja nykyisin, niin kiihkeästi kuin sotasensuuri vielä toimiikin — vaikka sotaa ei olekaan, on entinen sota- ja nykyinen siviilisensuuri kuitenkin vielä olemassa mukamas vapaissa maissa, Englannissa ja Ranskassa — ja niin harvoin kuin saammekin sanomalehtien irtonumeroita, meillä on kuitenkin aivan tarkkoja asiakirjatietoja Englannista ja Ranskasta, joista ilmenee, että esimerkiksi ranskalaisilla sotailaivoilla Mustalla merellä puhjenneista matruusikapinoista on vuotanut tietoja Ranskan sanomalehtiin, että Ranskassa tiedetään muutamien ranskalaisten matruusien tuomitsemisesta pakkotyöhön, että Ranskan ja Englannin koko kommunistinen, koko vallankumouksellinen työväenlehdistö viittaa näihin tosiasioihin, että esimerkiksi tov. Jeanne Labourbe'in nimi — ranskalaiset teloittivat hänet Odesassa bolshevistisen agitaatiotyön takia — on tullut Ranskan sosialistisen työväenlehdistön eikä ainoastaan sen kommunistisen siiven tunnuksiksi: jopa sellainenkin lehti kuin „L'Humanité”⁴⁹, joka periaatteiltaan on itse asiassa lähinnä meikäläisten menshevikkien ja eserrien katsantokantaa, jopa tämäkin lehti on tehnyt Labourbe'in nimestä taistelutunnuksen ranskalaista imperialismia vastaan. Venäjän asioihin puuttumattomuuden puolesta. Samaten on Arkangelin rintamalla olleiden englantilaisten sotamiesten kirjeitä käsitelty Englannin työväenlehdissä. Siitä meillä on olemassa aivan tarkkoja asiakirjatietoja. Sen vuoksi meille on selvää, että tässä on todellakin tapahtunut erittäin suurta edistystä, johon me aikaisemmin aina viittasimme, johon luotimme varmasti ja joka, vaikkakin tavattoman hitaasti, on kuitenkin viime aikana epäilemättä tullut tosiasiaksi.

Tämä edistys aiheutuu kiertämättä itse asiainkulusta. Juuri ne maat, joita on pidetty ja pidetään demokraattisimpina, sivistys- ja kulttuurimaina, juuri ne kävivät sotaa Venäjää vastaan mitä petomaisimmin keinoin, piittaamatta vähääkään mistään laillisuudesta. Bolshevikkeja syytetään demokratian loukkaamisesta, mikä on niin menshevikkien ja eserrien kuin koko Euroopan porvarilehdistönkin tavantomainen argumentti meitä vastaan. Mutta yksikään näistä demokraattisista valtioista ei ole rojhennut eikä rohkene julistaa maansa lakien mukaisesti sotaa Neuvosto-Venäjälle. Tämän ohella on käynnissä ulkonaisesti näkymätön, mutta erittäin syvälinen vastalauseliike työväenlehdistössä, joka kysyy: missä ovat meidän valtiosäännössämme, Ranskan, Englannin ja Amerikan valtiosäännössä ne lait, jotka sallivat käydä sotaa ilman sodanjulistusta ja kysymättä parlamentin mieltä? Ja Englannin, Ranskan sekä Amerikan lehdistössä on ehdotettu asianomaisen valtion päämiehen asettamista syyteeseen valtiorikoksesta, sodan julistamisesta ilman parlamentin suostumusta. Sellaisia ehdotuksia on tehty. Tosin niitä on tehty lehtisissä, jotka ilmestyvät enintään kerran viikossa ja joita luultavasti takavarikoidaan vähintään kerran kuukaudessa, jotka leviävät muutamien satojen tai muutamien tuhansien kappaleiden painoksina. Vastuunalaisten hallituspuolueiden johtomiehet ovat voineet olla piittaamatta sellaisista lehtisistä. Tässä on kuitenkin pantava merkille kaksi perussuuntausta: hallitsevat luokat kaikkialla maailmassa julkaisevat päivittäin miljoonin kappalein tunnettuja kapitalistisia sanomalehtiä, jotka ovat täynnänsä ennen kuulumatonta valhetta bolshevikeista, heidän parjaamistaan. Alemmissä kerroksissa, työväenjoukkojen keskuudessa, sitä vastoin tiedetään Venäjältä palanneiden sotamiesten kertomuksista, kuinka valheellista koko tuo kampanja on. Täten Entente joutuu pakosta vetämään joukkonsa pois Venäjältä.

Kun jo alusta pitäen sanoimme perustavamme laskelmamme maailmanvallankumoukseen, sille naurettiin ja se julistettiin satoja kertoja ja julistetaan nykyäänkin mahdolltomuudeksi. Olemme kuitenkin saaneet kahden vuoden aikana täsmällistä aineistoa asian tarkistamiseksi. Me tiedämme, että jos puhutaan näistä laskelmista Euroopan pikaisen ja suoranaisen kapinan puhkeamisen mielessä,

niin sitä ei ole tapahtunut. Mutta historian kiistaton tosiasia on, että nämä laskelmat ovat osoittautuneet pohjimmaltaan syvästi paikkansapitäviksi ja että ne ovat alun perin vieneet pohjan Ententen aseelliselta asioihin sekaantumiselta, sitä todistavat kaksi viimeksi kulunutta vuotta ja erittäinkin Koltshakin kukistuminen, englantilaisten joukkojen poistuminen Arkangelista ja koko Pohjoisrintamalta. Aivan vähäinenkin osa Ententen armeijoista olisi ollut riittävä musertamaan meidät. Kuitenkin pystyimme voittamaan vihollisen, sillä vaikeimmalla hetkellä tuntui koko maailman työläisten myötätunto. Näin siis suoriuduimme kunnialla tästä Ententen meitä vastaan tekemän hyökkäyksen ensimmäisestä vaiheesta. Muistaakseni eräessä, luullakseni Radekin artikkelissa sanottiin, että Ententen joukkojen kosketus Venäjän kuumaan maaperään, joka sytytti sosialistisen vallankumouksen palon, sytyttää palon myös näissä joukoissa. Todellisuus on osoittanut tosiaankin käyneen niin. On turhaa puhuakaan siitä, että se kehitys, mikä tapahtuu englantilaisten ja ranskalaisten sotamiesten sekä matruusien keskuudessa, jotka tuntevat bolshevistisen agitaation takia teloitettujen nimet, niin heikkoa kuin tuo kehitys onkin ja niin heikkoja kuin kommunistiset järjestöt siellä ovatkin, niiden suorittama työ on jättiläismäistä. Tulokset ovat nähtävissä: ne ovat pakottaneet Ententen viemään pois joukkonsa. Vain tämä teki mahdolliseksi ensimmäisen mitä suurimman voittomme.

Ententen toinen menettelytapa, sen toinen taistelumenetelmä sisältyi siihen, että pieniä valtioita oli käytettävä meitä vastaan. Tämän vuoden elokuun lopussa muuan ruotsalainen lehti tiesi kertoa Englannin sotaministerin Churchillin sanoneen, että Venäjälle suoritettavaan hyökkäykseen osallistuu 14 valtiota, joten siis Pietarin ja Moskovan kukistuminen lähiaikoina, viimeistään vuoden lopussa on varmaa. Churchill taisi sittemmin kumota tämän lausunnon sanoen, että bolshevikit olivat sen keksineet. Mutta meillä on tarkat tiedot siitä, missä ruotsalaisessa lehdessä tämä uutinen julkaistiin. Sen vuoksi vakuutamme, että sanottu uutinen on alkuisin eurooppalaisista lähteistä. Sitä paitsi tosiasiat vahvistavat sen. Suomen ja Eestin tapahtumien perusteella olemme ehdottoman tarkasti todenneet, että Entente teki kaikkensa saadakseen

pakotetuksi nämä maat hyökkäämään Neuvosto-Venäjää vastaan. Olen itse lukenut englantilaisen „The Times” lehden * erään pääkirjoituksen, joka oli omistettu Suomen kysymykselle, ajankohtana, jolloin Judenitshin joukot olivat vain muutaman virstan päässä Pietarista ja sitä uhkasi suunnaton vaara. Artikkelista suorastaan uhkui närkästys ja suuttumus ja se oli kirjoitettu ennen kuulumattoman, sanomalehtiartikkeliksi epätavallisen kiivaaseen sävyyn (tavallisesti tuollaisissa lehdissä kirjoitetaan diplomaattisesti, kuten meillä kirjoitettiin Miljukovin „Retshissä”). Se oli mitä hillittömin julistus, jossa vedottiin Suomeen ja asetettiin kysymys suoraan: maailman kohtalo riippuu Suomesta, johon kaikkien kapitalististen sivistysmaiden katseet ovat kohdistuneet. Me tiedämme, että hetki, jolloin Judenitshin joukot olivat muutamien virstojen päässä Pietarista, oli ratkaiseva hetki. On yhdentekevää, onko Churchill lausunut nuo edelläesitetetyt sanat vai ei, sellaista politiikkaa hän kuitenkin ajoi. Tiedetään, miten Ententen imperialismi painosti näitä pieniä, kaikessa kiireessä perustettuja voimattomia maita, jotka olivat kokonaan riippuvaisia Ententestä vieläpä elintärkeimmissäkin kysymyksissä, jollainen on elintarvikekysymys, ja kaikissa muissa suhteissa. Ne eivät voi vapautua tuosta riippuvaisuudesta. Käytettiin kaikkia painostuskeinoja, rahataloudellista, elintarvikepoliittista ja sotilaallista painostusta, jotta olisi saatu Eesti, Suomi ja epäilemättä myös Latvia, Liettua sekä Puola, jotta olisi saatu kaikki nämä valtiot hyökkäämään kimppuumme. Judenitshin viimeksi tekemän Pietarintetken historia osoitti lopullisesti, että tämä Ententen toinen sodankäyntimenetelmä on epäonnistunut. On aivan varmaa, että vähäisinkin apu Suomelta tai — hiukan tuntuvampi — apu Eestiltä olisi ollut riittävä ratkaisemaan Pietarin kohtalon. On aivan varmaa, että Entente, tajuten tilanteen tärkeyden, teki kaikkensa saadakseen sellaista apua, mutta kuitenkin se kärsi haaksirikon.

Tämä oli toinen tavattoman suuri kansainvälinen voittomme, ja tämän voiton saavuttaminen oli vaikeampaa kuin ensimmäisen. Ensimmäinen voitto saavutettiin siksi, koska osoittautui, ettei ranskalaisia eikä englantilaisia joukkoja todellakaan voida pitää Venäjän alueella: ne eivät

* — „Ajat”. *Toim.*

sodi, vaan toimittavat Englannille ja Ranskalle kapinoitsijoita, jotka nostattavat englantilaisia ja ranskalaisia työläisiä maansa hallitusta vastaan. Mutta osoittautui, että vaikka Venäjää piirrettiin ja piiritetään tarkoituksellisesti pienten valtioiden saartoketjulla, valtioiden, joita luonnollisestikin perustetaan ja tuetaan bolshevisminvastaisen taistelun tarkoituksena silmälläpitäen, niin tämäkin ase kääntyy Ententeä vastaan. Kaikissa näissä valtioissa on porvarillinen hallitus, johon melkein aina kuuluu porvarillisia sovittelijoita, henkilöitä, jotka vastustavat bolshevikkeja luokka-asemansa vuoksi. Jokainen näistä kansakunnista suhtautuu tietysti ehdottoman vihamielisesti bolshevikkeihin, mutta siitä huolimatta meidän on onnistunut kääntämään nämä porvarit ja sovittelijat puolellemme. Tämä kuulostaa uskomattomalta, mutta juuri niin se on, sillä yksikään näistä valtioista ei voi käydyn imperialistisen sodan jälkeen olla horjumatta kysymyksen ollessa siitä, kannattaako heidän taistella bolshevikkeja vastaan nyt, kun toisena vallantavoittelijana Venäjällä, vallantavoittelijana, jota on syytä pitää huomattavana, ovat vain Koltshak tai Denikin, t.s. vanhan imperialistisen Venäjän edustajat, ja siitä ei ole epäilystä, että Koltshak tai Denikin ovat vanhan Venäjän edustajia. Näin ollen me saimme mahdollisuuden käyttää hyväksi imperialismien leirin toista murtumaa. Jos kohta ensimmäisinä kuukausina vallankumouksemme jälkeen pysyimme vallassa siksi, että saksalainen ja englantilainen imperialismi kamppailivat keskenään elämästä ja kuolemasta, ja sitten tämän puolivuotiskauden jälkeen pysyimme vallassa vielä runsaat puoli vuotta siksi, että Ententen joukot osoittautuivat kyvyttömiksi taistelemaan meitä vastaan, niin seuraavan vuoden, jonka vaiheista pääasiallisesti nyt onkin tehtävä selkoa, me pysyimme menestyksellisesti vallassa sen vuoksi, että suurvallat, joiden vaikutusvallassa ovat ehdottomasti ja varauksettomasti kaikki pienet maat, että nuo suurvallat kärsivät haaksirikon yrittäessään mobilisoida pieniä maita meitä vastaan, mikä johtui maailman imperialismien ja näiden maiden etujen ristiriitaisuudesta. Jokaisella näistä pienistä maista on jo kokemusta Ententen käpälän painosta. Ne tietävät, että kun ranskalaiset, amerikkalaiset ja englantilaiset kapitalistit sanovat: „Me takaamme teille riippumattomuuden”, niin se merkitsee käytännössä: „Me

ostamme teiltä kaikki rikkautenne lähteet ja pidämme teitä velkaorjuudessa. Lisäksi kohtelemme teitä yhtä häikäilemättömästi kuin upseeri, joka on saapunut vieraaseen maahan hallitsemaan ja keinottelemaan eikä piittaa kenestäkään mitään". Ne tietävät, että sellaisessa maassa Englannin lähettiläs merkitsee hyvin usein enemmän kuin mikään sikäläinen hallitsija tai parlamentti. Ja jos pikkuporvarilliset demokraatit eivät tähän mennessä ole kyenneet käsittämään näitä totuuksia, niin nyt todellisuus pakottaa heidät käsittämään ne. Selviää, että imperialistien ryöstettäväksi joutuneiden pienten maiden porvarillisiin ja pikkuporvarillisiin aineksiin nähden me olemme, ellemme liittolaisia, niin ainakin luotettavampia ja tärkeämpiä naapureita kuin imperialistit.

Tämä on toinen maailman imperialismista saamamme voitto.

Siksipä meillä on nyt oikeus sanoa, että pahimmat vaikeudet ovat ohi. Ei ole mitään epäilystä siitä, että Entente yrittää vielä monen monta kertaa sekaantua aseellisesti asioihimme. Kun äskeiset voittomme Koltshakista ja Jude-nitshista ovat pakottaneet kaikkien näiden suurvaltojen edustajat puhumaan nyt siitä, että sotaretki Venäjälle on toivoton yritys, ja tarjoamaan rauhaa, niin meidän tulee tehdä itsellemme selväksi mitä tuollaiset puheet merkitsevät. Pyytäisin, ettei nyt kirjoitettaisi muistiin...

Kun olemme saaneet porvarillisen sivistyneistön edustajista, armottomista vihollisistamme irti tuollaisia tunnuksia, on meillä oikeus sanoa tässäkin, että ei ainoastaan työväenluokan, vaan myös laajojen porvarillisten sivistyneistöpiirien myötätunto on Neuvostovallan puolella. Pieneläjät, pikkuporvarit, ne jotka horjuivat työn ja pääoman käydessä raivokasta kamppailuaan, ovat asettuneet päätävästi meidän puolellemme, ja me voimme nyt osittain luottaa heidän tukeensa.

Tämä voitto meidän on otettava huomioon, ja kun asetamme tämän voiton yhteyteen sen kanssa, millä tavoin loppujen lopuksi olemme saavuttaneet voiton Koltshakista, niin johtopäätös muodostuu vielä vakuuttavammaksi... ja nyt voi ryhtyä jälleen kirjoittamaan, koska diplomatia päättyy tähän.

Kun asetamme kysymyksen, millaiset voimat olivat vaikuttamassa siihen, että voitimme Koltshakin, on meidän

tunnustettava, että Koltshakista saavutettu voitto, siitä huolimatta, että hän toimi alueella, missä on vähimmin proletariaattia ja missä me emme voineet antaa talonpojille tilanherrojen vallan kukistamiseksi sitä välitöntä reaalista apua, jota annoimme heille Venäjällä, siitä huolimatta, että Koltshak aloitti rintamasta, jota menshevikit ja eserrät tukivat muodostamalla Perustavan kokouksen rintaman, siitä huolimatta, että siellä oli parhaat mahdolliset edellytykset maailman imperialismin apuun nojaavan hallitusvallan luomiseen — kaikesta huolimatta tuo kokeilu päättyi Koltshakin täydelliseen tappioon. Tästä meillä on oikeus tehdä se johtopäätös, joka on meistä oleellisin ja jota meidän on pidettävä ohjeena kaikessa toiminnassamme: *historiallisesti voittaa se luokka, joka kykenee saamaan mukaansa väestönjoukot*. Jos kohta menshevikit ja eserrät puhuvat yhä Perustavasta kokouksesta, kansakunnan tahdosta j.n.e., niin me olemme tällä välin vakuuttuneet kokemuksen nojalla siitä, että luokkataistelu saa vallankumouksen aikana mitä kauheimpia ilmenemismuotoja, mutta voi johtaa voittoon vain silloin, kun sitä käyvä luokka kykenee saamaan mukaansa väestön enemmistön. Tässä suhteessa se vertailu, jota ei ole suoritettu lippuäänestyksellä, vaan runsaan vuoden jatkuneella raskaalla, verisellä taistelulla, mikä on vaatinut sata kertaa enemmän uhreja kuin se tai tämä poliittinen taistelu, — on Koltshakin suhteen osoittanut, että me toteutamme sen luokan herruutta, jonka enemmistön olemme osanneet saada mukaamme paremmin kuin mikään muu puolue, samalla voittaen talonpoikaiston ystäväksemme ja liittolaisiksemme. Koltshakin tapaus on tämän todistanut. Yhteiskunnallisessa mielessä tämä tapaus on meille kaikkein tuoreimpana opetuksena. Se näyttää, kehen voimme luottaa ja kuka nousee meitä vastaan.

Työväenluokka, niin suuresti kuin imperialistinen sota ja talouden rappio sitä ovatkin heikentäneet, toteuttaa poliittista herruutta, mutta se ei olisi kyennyt tekemään sitä, ellei olisi saanut liittolaisikseen ja ystävikseen työtekevän väestön suurinta osaa — Venäjän oloissa talonpoikaista. Tämä on toteutunut Punaisessa Armeijassa, missä olemme voineet käyttää spesialisteja, jotka suurelta osaltaan ovat meille vihamielisiä, ja luoda sellaisen armeijan, joka ei ole palkkasoturien, vaan kansan armeija, kuten

vihollisemme eserrät tunnustivat puolueensa viime neuvoston päätöslauselmassa. Työväenluokka kykeni luomaan tämän armeijan, jonka enemmistö ei kuulu tuohon luokkaan, kykeni käyttämään siihen vihamielisesti suhtautuvia spesialisteja vain siksi, että se kykeni saamaan mukaansa, kykeni muuttamaan ystävikseen ja liittolaisikseen sen työtätekevien joukon, joka on sidottu pientalouteen, on sidottu omaisuuteen ja pyrkii sen vuoksi itsepintaisesti vapaakauppaan, s.o. kapitalismiin, rahavallan palauttamiseen. Tässä on perusta kaikelle sille, mitä olemme saavuttaneet kahdessa vuodessa. Tämä perusopetus meidän on painettava visusti mieleen, se on muistettava visusti kaikessa tulevassa työssämme, kaikessa tulevassa toiminnassamme, siinä toiminnassa, johon tulee ryhtyä vapautuvassa Ukrainassa, sekä siinä rakennustyössä, jonka raskaus ja tehtävien tärkeys tulevat kokonaisuudessaan esille sitten, kun olemme voittaneet Denikinin. Tällaisia nähdäkseni ovat suurin piirtein toiminnastamme juontuvat poliittiset johtopäätökset ja yhteenveto niistä.

Toverit! On jo sanottu, että sota on politiikan jatkoa. Me olemme kokeneet sen omassa sodassamme. Imperialistinen sota, joka oli imperialistien, hallitsevien luokkien, tilanherrojen ja kapitalistien politiikan jatkoa, herätti kansanjoukoissa vihamielisyyttä ja oli paras keino näiden joukkojen vallankumouksellistamiseksi. Se helpotti meillä Venäjällä niin itsevaltiuden kukistamista ja tilanherrain maanomistuksen lakkauttamista kuin myös porvariston kukistamista, joka tapahtui ennen kuulumattoman helposti vain siksi, että imperialistinen sota oli imperialistisen politiikan jatkoa, sen kärjistymistä ja kehittymistä entistä julkeammaksi. Meidän sotamme taasen oli oman kommunistisen politiikkamme, proletariaatin politiikan jatkoa. Me saamme yhä vielä lukea menshevikkien ja eserrien kirjoituksista sekä kuulla puolueisiin kuulumattomilta ja horjuvilta ihmisiltä: „Te lupasitte rauhan, mutta annoitte sodan, olette pettäneet työtätekeviä joukkoja”. Mutta me sanomme, että työtätekevät joukot, vaikka eivät olekaan opiskelleet marxilaisuutta, ne siitä huolimatta ihmisinä, jotka ovat vuosikymmeniä joutuneet kokemaan omassa nahoissaan mitä ovat tilanherrat ja kapitalistit, ovat luokkavaistollaan, sorrettujen ihmisten luokkavaistolla tajunneet erinomaisesti, millainen ero on imperialistisen

sodan ja kansalaissodan välillä. Kaikille niille, jotka ovat vuosikymmeniä joutuneet kokemaan omissa nahoissaan sortoa, kaikille niille tämä ero sotien välillä on selvä. Imperialistinen sota oli imperialistisen politiikan jatkoa. Se nostatti joukot vallanpitäjiään vastaan. Kansalaissota tilanherroja ja kapitalistien vastaan taasen oli näiden tilanherrojen ja kapitalistien kukistamiseen tähtäävän politiikan jatkoa, ja tämän sodan kehitys lujitti kuukausi kuukaudelta työtätekevien joukkojen yhteyttä proletariaattiin, joka johtaa tätä sotaa. Niin runsaasti kuin koettelemuksia on ollutkin, niin usein kuin on koettukin suunnattoman suuria tappioita, niin raskaita kuin nämä tappiot ovat olleetkin, niin usein kuin on ollutkin hetkiä, jolloin vihollinen on saavuttanut suunnattomia voittoja ja Neuvostoval- lan olemassaolo on ollut hiuskarvan varassa — sellaisia hetkiä on ollut ja epäilemättä Entente yrittää vieläkin taistella meitä vastaan —, niin silti meidän on sanottava, että kaikki mitä olemme kokeneet, on erittäin arvokasta koke- musta. Tämä kokemus on osoittanut, että sota kehittää työtätekevien joukkojen tietoisuutta ja näyttää niille Neuvostovallan paremmuuden. Naiivit eli sellaiset ihmiset, jotka ovat kokonaan vanhan poroporvarillisuuden ja van- han porvarillis-demokraattisen parlamentarismen ennako- luulojen vallassa, odottavat talonpojalta, että hän ratkaisisi vaaliipulla sen, lähteekö hän bolshevikkien, kommunistien, vaiko eserrien mukaan; mitään muuta ratkaisua he eivät halua tunnustaa, koska he ovat epämääräisen kansanval- lan, vapauden, Perustavan kokouksen j.n.e. kannattajia. Mutta elämä ratkaisi asian niin, että talonpoika joutui tar- kistamaan tämän kysymyksen käytännössä. Sen jälkeen kun talonpoika oli antanut Perustavassa kokouksessa enemmistön eserrille, sen jälkeen kun eserrien politiikka kärsi vararikon ja talonpoikaisto joutui käytännössä teke- misiin bolshevikkien kanssa, hän vakuuttui siitä, että tämä on luja valta, joka vaatii melko paljon, että se on valta, joka kykenee ajamaan läpi nuo vaatimukset hinnalla millä hyvänsä, että se on valta, joka pitää talonpojan ehdotto- mana velvollisuutena viljan antamista lainaksi nälkäiselle, vaikkapa se tapahtuisi ilman vastikettakin, että se on valta, joka pyrkii hinnalla millä hyvänsä siihen, että tuo vilja luovutettaisiin nälkäänäkeville. Talonpoika on nähnyt tämän, hän on verrannut tätä valtaa Koltshakin ja Deniki-

nin valtaan ja tehnyt valintansa, ei äänestämällä, vaan ratkaisemalla kysymyksen käytännössä sitten, kun oli joutunut kokemaan sekä sitä että tätä valtaa. Talonpoika ratkaisee ja tulee ratkaisemaan tämän kysymyksen meidän eduksemme.

Tämän kaiken ovat todistaneet meille Koltshakin kukistumisen vaiheet ja samaa todistavat meille voittomme etelässä. Ja siksi sanomme, että joukot, miljoonat maaseudulla asuvat ihmiset, miljoonat talonpojat todellakin asettuvat lopullisesti puolellemme. Tämä on nähdäkseni tärkein poliittinen opetus, jonka olemme saaneet tänä aikana ja jota meidän tulee soveltaa ratkaistessamme sisäisen rakennustyön tehtäviä, jotka tulevat ajankohtaisiksi nyt, kun olemme saavuttamassa täydellisen voiton Denikinitä, koska olemme saaneet mahdollisuuden keskittyä sisäiseen rakennustyöhön.

Euroopan pikkuporvaristo on tähän saakka syyttänyt meitä eniten terrorismista, sivistyneistön ja poroporvariston kovakouraisesta lannistamisesta. Siihen vastaamme: „Te ja hallituksenne olette pakottaneet meidät siihen”. Kun meille huudetaan terroristista, me vastaamme: „Entä kun suurvallat, joilla on käytettävänä koko maailman laivasto, joilla on käytettävänä sata kertaa enemmän sotavoimia kuin meillä, karkaavat kimppuumme ja pakottavat kaikki pienet valtiot sotimaan meitä vastaan — eikö se ole terroria?” Se oli todella terroria, kun yhtä kaikkein takapajuisinta ja sodan heikentämää maata vastaan liittoutuivat kaikki suurvallat. Yksinpä Saksakin auttoi jatkuvasti Ententeä jo niistä ajoista lähtien, kun se vielä ennen kukistumistaan huolsi Krasnovia, ja aivan viime aikoihin, kun sama Saksa on saartanut meitä ja auttaa suoranaisesti vihollisiamme. Tämä maailman imperialismin hyökkäys, tämä sotaretki meitä vastaan, tämä salaliittolaisten lahjonta maan rajojen sisällä — eikö se ole ollut terroria? Meidän terrorimme aiheutui siitä, että meitä vastaan ryntäsivät sellaiset sotavoimat, joiden vastustaminen on vaatinut meiltä ennen näkemätöntä voimien jännittämistä. On pitänyt toimia maan rajojen sisällä mitä järkähtämättömimmin, koota kaikki voimat. Tässä suhteessa emme ole halunneet joutua — ja olemme päättäneet, ettemme joudu — samanlaiseen asemaan kuin ne, jotka harjoittivat Siperiassa sovittelupolitiikkaa Koltshakiin nähden, asemaan,

johon joutuvat huomenna saksalaiset sovittelijat, jotka kuvittelevat olevansa hallitus ja nojaavansa Perustavaan kokoukseen, vaikka todellisuudessa sata tai tuhat upseeria voi milloin tahansa antaa potkut sellaiselle hallitukselle. Ja senhän kyllä käsittää, sillä tuo upseeristo on kouluttua, järjestynyttä ja varsin taistelutaitoista joukkoa, jolla on kaikki langat käsissään ja joka tietää erinomaisesti saavansa porvariston sekä tilanherrojen varman kannatuksen.

Siitä on ollut osoituksena kaikissa maissa imperialistisen sodan jälkeinen historia, ja nyt kun olemme joutuneet kokemaan tuollaista terroria Ententen taholta, meillä on ollut oikeus turvautua tähän terroriin.

Tästä seuraa, että mikäli syytös terrorin harjoittamisesta on oikea, se ei kohdistu meihin, vaan porvaristoon. Porvaristo on pakottanut meidät turvautumaan terroriin. Ja me olemme ensimmäisiä rajoittamaan terrorin minimaalisimpaan minimiin heti, kun teemme lopun terrorismin perussyystä, maailman imperialismiin hyökkäyksestä, sotilaallisista salaliitoista ja maahamme kohdistuneesta maailman imperialismiin sotilaallisesta painostuksesta.

Terrorismista puheen ollen sanottakoon muutama sana myös suhtautumisesta siihen keskikerrokseen, siihen sivistyneistöön, joka valittaa eniten Neuvostovallan kovakouraisuutta ja sitä, että Neuvostovalta asettaa sen huonopaahan asemaan kuin missä se ennen oli.

Me teemme sivistyneistön hyväksi sen, mitä voimme tehdä niukat varamme huomioon ottaen. Me tietenkin tiedämme, kuinka vähän arvoa on paperiruplalla, mutta tiedämme myös, mitä on yksityiskeinottelu, joka antaa tiettyä tukea niille, jotka eivät voi saada elantoaan elintarviketarusteluelimemme kautta. Me annamme porvarilliselle sivistyneistölle tässä suhteessa etuisuuksia. Me tiedämme, että ajankohtana, jolloin maailman imperialismi ryntäsi kimppuumme, meidän täytyi saattaa voimaan mitä ankarin sotilaskuri ja antaa vastaisku käyttäen siihen kaikkia käytettävissämme olleita voimia. Emmekä me tietenkään voi vallankumouksellista sotaa käydessämme menetellä samalla tavalla kuin kaikki porvarilliset valtiot, jotka ovat säilyttäneet koko sodan taakan työtätekevien joukkojen kannettavaksi. Ei, kansalaissodan taakka on jaettava ja jaetaan myös koko sivistyneistön ja koko pikkuporvariston sekä kaikkien keskikerrosten kannettavaksi — kaikki ne

joutuvat kantamaan tuota taakkaa. Heidän on tietenkin paljon vaikeampi kantaa tuota taakkaa, koska he ovat vuosikymmeniä olleet etuoikeutetussa asemassa, mutta meidän täytyy yhteiskunnallisen vallankumouksen etujen nimessä säilyttää tämä taakka myös heidän harteilleen. Näin me ajattelemme ja toimimme emmekä voi tehdä toisin.

Kansalaissodan päättyminen on tuova parannusta näiden ryhmien asemaan. Mehän todistamme nytkin tariffipolitiikallamme ja olemme julistaneet ohjelmassamme, että pidämme tarpeellisena asettaa nämä ryhmät parempaan asemaan, koska on mahdotonta siirtyä kapitalismista kommunismiin, ellei käytetä hyväksi porvarillisia asiantuntijoita, ja kaikki voittomme, kaikki Punaisen Armeijamme voitot, joihin proletariaatti on sitä johtanut valloitettuaan puolelleen puoliksi työtätekevän, puoliksi omistavan talonpoikaiston, kaikki nämä voitot olemme saavuttaneet osaksi sen ansiosta, että osaamme käyttää porvarillisia asiantuntijoita. Meidän tämän politiikkamme, jota olemme toteuttaneet sodankäynnissä, tulee muodostua sisäisen rakennustyömme politiikaksi.

Tältä ajalta saadut kokemukset kertovat meille, että laskeissamme rakennuksen perustaa me olemme hyvin usein ryhtyneet samalla rakentamaan kupolia, kaikenlaisia koristuksia j.n.e. Ehkä se on ollut tiettyssä määrässä tarpeellista sosialistiselle tasavallalle. Ehkä meidän on pitänyt rakentaa kansan elämän kaikilla aloilla. Tuo innostus kaikilla aloilla tapahtuvaan rakennustyöhön on aivan luonnollista. Kun tarkastelemme meneillään olevaa valtiollista rakennustyötämme, niin näemme tuhkatieheässä aloitettuja, keskenjätettyjä rakennuksia, sellaisia, joita katsoessa voi sanoa itselleen: ehkäpä tämän rakentamisen olisi voinut lykätä tuonnemmaksi ja tehdä aluksi sitä, mikä on tärkeintä. On täysin ymmärrettävää, että kaikki toimen miehet luonnollisestikin innostuvat niihin tehtäviin, jotka ovat toteutettavissa vasta sen jälkeen kun perustus on laskettu. Mutta me voimme näiden kokemusten nojalla nyt sanoa, että tulevaisuudessa keskitämme ponnistuksemme suuremmissa määrin pääasiaan, perustukseen, niihin mitä yksinkertaisimpiin tehtäviin, joiden ratkaiseminen on vaikeinta, mutta jotka kuitenkin ratkaisemme. Sellaisia ovat viljaongelmat, polttoaineongelmat, täiden hävittäminen.

Siinä kolme yksinkertaisinta tehtävää, jotka antavat meille mahdollisuuden rakentaa sosialistisen tasavallan, ja silloin me voitamme koko maailman sata kertaa voitokkaammin, juhlavammin ja mainehikkaammin kuin olemme torjuneet Ententen hyökkäykset.

Viljakysymyksestä: me olemme menneet pitkälle elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden soveltamisessa. Elintarvikkepolitiikkamme ansiosta olemme voineet toisena vuotena hankkia kolme kertaa enemmän viljaa kuin ensimmäisenä. Viimeksi toimeenpannun kampanjan kolmena kuukautena on hankittu viljaa enemmän kuin viime vuoden kolmena kuukautena, vaikka tällöin on epäilemättä jouduttu voittamaan suuria vaikeuksia, kuten saatte kuulla Elintarvikkeasiain kansankomissariaatin selostuksesta. Pelkästään Mamontovin rosvoretki kävi meille hyvin kalliiksi, sillä hän anasti meiltä keskisen maanviljelysvyöhykkeen eteläisen osan. Mutta me olemme oppineet soveltamaan elintarvikkeiden luovutusvelvollisuutta, t.s. osaamme pakottaa luovuttamaan viljaa valtiolle kiinteisiin hintoihin, ilman vastiketta. Me tietenkin tiedämme hyvin, ettei paperiraha ole mikään viljan vastike. Me tiedämme, että talonpoika luovuttaa viljan lainaksi; sanomme hänelle: pitääkö sinun vastiketta odotellessasi viivyttaa viljan luovutusta niin, että työläinen kuolee nälkään? Haluatko käydä kauppaa vapailla markkinoilla ja viedä meidät sillä tavoin takaisin kapitalismiin? Monet Marxia lukeneet sivistyneistöön kuuluvat eivät ymmärrä, että vapaakauppa on paluuta kapitalismiin, mutta talonpoika ymmärtää sen paljon helpommin. Hän ymmärtää, että viljan myynti vapaisiin markkinahintoihin silloin, kun nälkäinen on valmis maksamaan mitä tahansa ja antamaan kaiken mitä hänellä on pelastuakseen nälkäkuolemalta, on paluuta riistojärjestelmään, että se merkitsee hyötymisen vapautta rikkaille ja puille paljaille joutumista köyhille. Ja me sanomme, että se on valtiotorikos, emmekä anna hituistakaan periksi taistelussa sitä vastaan.

Tässä viljanluovutuskamppailussa talonpoika joutuu lainaamaan nälkäiselle työmiehelle — vain sillä tavalla voidaan panna alulle säännöllinen rakennustyö, jälleenrakentaa teollisuus j.n.e. Ellei talonpoika sitä tee, joudutaan palaamaan kapitalismiin. Kun talonpoika tajuaa kuuluvansa yhteen työläisten kanssa, hän on valmis luovutta-

maan viljaylijäämänsä kiinteisiin hintoihin, t.s. tavallista värillistä paperilappusta vastaan, ja tämä on välttämätöntä, sillä muutoin ei voida pelastaa nälkäistä työläistä kuolemalta eikä jälleenrakentaa teollisuutta. Tämä tehtävä on uskomattoman vaikea. Sitä ei voida ratkaista pelkällä väkivallalla. Huutakoot vaikka kuinka kovin, että bolshevikit ovat puolue, joka harjoittaa väkivaltaa talonpoikia kohtaan, me sanomme: hyvät herrat, se on vale! Jos olisimme talonpoikia kohtaan väkivaltaa harjoittava puolue, niin kuinka olisimme voineet kestää Koltshakia vastaan, kuinka olisimme voineet luoda yleiseen asevelvollisuuteen perustuvan armeijan, jossa kahdeksan kymmenesosaa on talonpoikia, jossa kaikki ovat aseistettuja ja jossa kaikki imperialistisen sodan esimerkin perusteella ovat nähneet, että sama kivääri voidaan helposti kääntää suuntaan jos toiseenkin? Kuinka voisimme olla talonpoikia kohtaan väkivaltaa harjoittava puolue, me — puolue, joka liittää toisiinsa työläiset ja talonpojat, selittää talonpojille, että vapaakauppaan siirtyminen on paluuta kapitalismiin ja että suorittamamme väkivaltaiset ylijäämien pois ottamiset kohdistuvat keinottelijoihin eivätkä työtätekeviin?

Viljanluovutusvelvollisuuden täytyy muodostua toimintamme perustaksi. Elintarvikekysymys on kaikkien kysymysten perusta. Meidän on annettava paljon voimia taisteluun Denikiniä vastaan. Käänteet ovat aina mahdollisia niin kauan kuin täydellinen voitto on vielä saavuttamatta, eikä mikään epäily tai kevytmielisyys voi tulla kysymykseen. Mutta kun sotatilanne vähänkin paranee, meidän tulee antaa mahdollisimman paljon voimia elintarvikevarustelutyöhön, sillä se on kaiken perusta. Elintarvikkeiden luovutusvelvollisuus on toteutettava loppuun saakka. Ja vasta sitten kun olemme ratkaisseet tämän tehtävän ja meillä on sosialistinen perustus, me voimme rakentaa tälle sosialistiselle perustukselle koko sen upean sosialismin rakennuksen, jota olemme jo monesti ryhtyneet rakentamaan ylhäältä ja joka on monta kertaa hajonnut.

Toinen peruskysymys on kysymys polttoaineista, tuosta rakennustyömme tärkeimmästä perustasta. Se on kysymys, joka on noussut eteemme nyt, kun emme voi käyttää hyväksemme elintarvikealalla saavuttamiamme menestyksiä, sillä emme voi polttoainepulan vuoksi suorittaa viljan kuljetuksia emmekä käyttää täydellisesti hyväksemme

voittojamme. Meillä ei ole vielä todellista koneistoa, joka kykenisi suoriutumaan polttoaineongelmasta, mutta on mahdollisuus suoriutua siitä.

Koko Eurooppa on nyt hiilipulassa. Jos kerran rikkaimmissakin voittajamaissa, sellaisissakin kuin Amerikka, joka ei ole joutunut sotaretkien eikä maahanhyökkäysten kohteeksi — polttoainekysymys nousee esiin noin kärkevänä, niin on luonnollista, että sen vaikutus tuntuu meilläkin. Parhaimmissakaan olosuhteissa emme voi jälleenrakentaa kivihiihiteollisuuttamme ennen kuin muutaman vuoden kuluttua.

Pelastuksen tuo halkojen käyttö. Siinä tarkoituksessa lähetämme yhä uusia puolueen voimia tuohon työhön. Kansankomissaarien Neuvostossa ja Puolustusneuvostossa on viime viikon kuluessa kiinnitetty päähuomio tähän kysymykseen ja ryhdytty useihin toimenpiteisiin, joiden avulla pitää tässä suhteessa saada aikaan samanlainen käänne kuin se, jonka saimme aikaan Etelärintamalla toimivien armeijoidemme suhteen. On sanottava, että tässä suhteessa emme saa antaa toimintamme laimeta, että jokaisen askelemme täytyy muodostua askeleeksi kohti voittoa taistelussa polttoainepulan torjumiseksi. Aineellisia varoja meillä on. Me voimme tulla toimeen haloilla ja turvata teollisuuden polttoaineilla siihen asti, kunnes saatamme kivihiihiteollisuuden jälleen kuntoon. Toverit, meidän on pantava kaikki puolueen voimat suorittamaan tätä perustehtävää.

Kolmantena tehtävänämme on täiden hävittäminen, niiden samaisten täiden, jotka levittävät pilkkukuumetta. Näiden näännyttämän, sairaan väestön keskuudessa, jolla ei ole leipää, saippuaa eikä polttoaineita, tuo pilkkukuumet voi muodostua sellaiseksi vitsaukseksi, joka tekee meille mahdottomaksi kaiken sosialistisen rakennustyön.

Se on ensimmäinen askel kamppaillessamme kulttuurin puolesta ja se on kamppailua olemassaolosta.

Nämä ovat perustehtävät. Niihin haluaisin kiinnittää eniten puolueeseen kuuluvien toverien huomiota. Tähän saakka olemme kiinnittäneet suhteettoman vähän huomiota näihin perustehtäviin. Tämän ensivuoroisen tehtävän ratkaisemiseen on suunnattava yhdeksän kymmenesosaa niistä voimistamme, joita ei ole lähetetty sotilaalliseen työhön, mitä ei saa heikentää hetkeksikään. Meillä on nyt

selvä käsitys tämän kysymyksen kärkevyydestä. Jokaisen on ponnisteltava voimiensa mukaan tämän asian hyväksi. Siihen meidän on suunnattava kaikki voimamme.

Tähän lopetan selostukseni poliittisen osan. Mitä tulee kansainvälisiin asioihin, niin тов. Tshitsherin tulee teemmään niistä selkoa seikkaperäisesti ja lukee sen ehdotuksen, jonka haluamme tehdä Neuvostojen edustajakokouksen nimissä sotaakäyville valtioille.

Kajoan vielä aivan lyhyesti puolue tehtäviin. Puolueemme eteen on vallankumouksen kulussa noussut eräs erittäin suurimerkityksinen tehtävä. Toisaalta on luonnollista, että huonommat ainekset lyöttäytyvät hallitsevan puolueen mukaan jo senkin vuoksi, että tämä puolue on hallitseva. Toisaalta työväenluokka on uupunut ja köyhdytetyssä maassa tietysti heikentynyt. Ja kuitenkin vain työväenluokan edistynein osa, vain sen etujoukko kykenee johtamaan maataan. Suorittaaksemme tämän tehtävän yleisvaltakunnallisen rakennustyön kannalta katsoen me käytimme eräänä keinona talkootöitä. Esitimme tunnuksen: puolueeseemme tulevat ne, joita ennen muita mobilisoidaan rintamalle; niiden taas, jotka eivät voi sotia, tulee omalla paikallaan todistaa ymmärtävänsä, mitä on työväenpuolue, heidän tulee näyttää, miten kommunismin periaatteita sovelletaan käytännössä. Sillä kommunismi tämän sanan tarkassa merkityksessä on työtä, jota tehdään yhteiseksi hyväksi palkkiotta ja ottamatta huomioon yksilöllisiä eroavuuksia ja joka hävittää kaikki ennakkoluuloihin perustuvat elämäntavat ja jopa niiden muistotkin, hävittää luutuneisuuden, tottumukset, eri toimialojen välisen eroavaisuuden, työpalkkion suuruuseron j.n.p. Se on varmimpia takeita siitä, että saamme työväenluokan ja työtätekevät mukaan ei ainoastaan sotilasalalla, vaan myös rauhanomaisessa rakennustyössämme. Kommunististen talkoiden jatkuvan kehityksen tulee muodostua kouluksi. Jokainen toimenpide on suoritettava siten, että saisimme vedetyksi puolueeseemme työläisaineiksia ja luotettavimpia aineksia muista luokista. Siihen me pääsemme uudestirekisteröinnin avulla. Me emme pelkää ryhtyä karsimaan pois niitä, jotka eivät ole täysin luotettavia. Me pääsemme toivottuun tulokseen myös sillä, että luotamme puolueen jäsenen, joka liittyy meihin vaikealla hetkellä. Kuten Keskuskomitean tämänpäiväinen toimintakertomus osoittaa, ne puolueen

jäsenet, ne tuhannet ja sadat tuhannet, jotka liittyivät meihin silloin, kun Judenitsh oli muutaman virstan päässä Pietarista ja Denikin Orelin pohjoispuolella, silloin kun koko porvaristo oli jo riemusta ratketa, sellaiset puolueen jäsenet ansaitsevat luottamuksemme. Sellaista puolueen laajenemista me pidämme arvossa.

Laajennettuumme tällä tavoin puolueettamme, meidän on suljettava ovet ja oltava erittäin varovaisia. Meidän tulee sanoa: nyt kun puolue voittaa, me emme tarvitse uusia puolueen jäseniä. Tiedämme erinomaisesti, että lahoavassa kapitalistisessa yhteiskunnassa puolueen mukaan lyöttäytyy suuri joukko vahingollisia aineksia. Meidän pitää luoda puolue, josta tulee työväen puolue, jossa ei ole sijaa mukaanlyöttäytyjille, mutta meidän pitää vetää mukaan työhön myös puolueen ulkopuolella olevat joukot. Miten se voidaan tehdä? Keinona siihen ovat työläisten ja talonpoikien puoluejaottomat konferenssit. „Pravdassa” julkaistiin hiljattain puoluejaottomia konferensseja koskeva artikkeli. Tuo artikkeli, tov. Rostoptshinin artikkeli, ansaitsee erityistä huomiota. En tiedä muuta keinoa, jolla voitaisiin ratkaista tämä mitä syvällisimmän historiallisen merkityksen omaava tehtävä. Puolue ei voi avata oviaan selkoselälleen, koska kapitalismin lahoamisen aikakaudella on aivan kiertämätöntä, että se kokoaa riveihinsä huonoimpia aineksia. Puolueen täytyy olla siinä määrin suppea, että se kokoaisi riveihinsä työväenluokan ulkopuolelta vain niitä muista luokista lähtöisin olevia yksilöitä, joita sillä on mahdollisuus kokeilla mitä suurimmalla huolellisuudella.

Mutta meillä on vain muutamia satoja tuhansia puolueen jäseniä maassa, jonka väkiluku nousee satoihin miljooniin. Kuinka sellainen puolue voi hallita? Ensinnäkin sillä on ja täytyykin olla apulaisenaan ammattiliitot, joiden vaikutus ulottuu miljooniin, toisena apulaisena ovat puoluejaottomat konferenssit. Näissä puoluejaottomissa konferensseissa meidän täytyy osata lähestyä ei-proletaarisia joukkoja, täytyy voittaa ennakkoluulot ja pikkuporvarillinen horjuvaisuus — se on eräs oleellisin perustehtävä.

Meidän ei pidä mitata puoluejärjestöjemme menestyksiä vain sillä, kuinka monta puolueen jäsentä työskentelee tällä tai tuolla toimialalla, ei vain sillä, kuinka menestyksellisesti suoritetaan uudestirekisteröintiä, vaan myös sillä,

järjestetäänkö näitä työläisten ja talonpoikien puolue-
jaottomia konferensseja riittävän useasti ja oikealla
tavalla, t.s. sillä, missä määrin me osaamme lähestyä niitä
joukkoja, jotka eivät voi nyt tulla puolueeseen, mutta jotka
meidän pitää saada mukaan työhön.

Kun voitimme Ententen, niin se saattoi tapahtua siksi,
että olimme saaneet puolellemme työväenluokan sympatiat,
juuri noiden puolueeseen kuulumattomien joukkojen sym-
patiat. Kun vihdoin voitimme Koltshakin, niin se ehkä
tapahtui juuri siksi, että Koltshak oli menettänyt mahdolli-
suuden ammentaa lisävoimia työtätekevien joukkojen kes-
kuudesta. Mutta meillä on sellainen voimanlähde, jota ei
ole eikä voikaan olla millään muulla hallituksella koko
maailmassa paitsi työväenluokan hallituksella, koska vain
työväenluokan hallitus voi rohkeasti, ehdottoman varmuna
menestyksestään ammentaa voimia kaikkein sorretuimpien,
kaikkein takapajuisimpien työtätekevien keskuudesta. Me
voimme ja meidän täytyy ammentaa voimia puolueeseen
kuulumattomien työläisten ja talonpoikien keskuudesta,
koska he ovat uskollisimpia ystäviämme. Me voimme
amenttaa voimia juuri näistä, kapitalistien ja tilanherro-
jen pahimmin sortamista joukoista ratkaistaksemme nuo
tehtävät, turvataksemme viljan ja polttoaineen saannin ja
voittaaksemme pilkkukuumeen. Ja voimme olla varmoja
näiden joukkojen tuesta. Tulemme edelleenkin ammenta-
maan yhä syvemältä voimia noista joukoista ja voimme
sanoa, että voitamme vihdoin viimein kaikki vastusta-
jamme. Ja rauhanomaisen rakennustyön alalla, johon
ryhdymme toden teolla sitten kun olemme voittaneet Deni-
kinin, me teemme vielä paljon suurempia ihmeitä kuin
olemme tehneet näinä kahtena vuotena sodankäynnin
alalla.

„Izvestija TsK RKP(b)” № 9,
joulukuun 20 pnä 1919

Julkaistaan
pikakirjoitteeseen verrattun
bulletiinin „Izvestija TsK RKP(b)”
tekstin mukaan

3

LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN POLIITTISEN
SELOSTUKSEN JOHDOSTA
JOULUKUUN 2 pnä

Olisin luopunut loppulausunnosta, ellei tov. Saprnov olisi saanut minua innostumaan, ja mieleni tekee hiukan polemisoida hänen kanssaan. Epäilemättä organisatorista kokemuksta omaavien paikallisten työntekijäin mielipiteet on otettava varteen. Kaikki heidän neuvonsa ovat meille arvokkaita. Mutta minä kysyn, mitä pahaa on siinä, mitä tähän on kirjoitettu? En ollut perehtynyt tähän pykälään. Saprnov antoi minulle sen. Tässä on kirjoitettu: „Luonnos. Ohjekirjelmä kuvernementti-, ujesti- ja volostikomiteoille maaseututyöstä”⁵⁰. Ohjekirjelmä on siis osoitettu niille paikallisille työntekijöille, joiden ohjauksella koko paikallinen toiminta tapahtuu. Jos puhutaan Keskuskomitean agitaattorien, komissaarien, asiamiesten tai valtuutettujen lähettämisestä, niin he saavat aina ja ehdottomasti ohjeet. Tässä sanotaan 9. pykälässä: „On pyrittävä saamaan neuvostotilat ja kommuunit antamaan apua ympäristön talonpojille, välitöntä reaalista apua”. Olen sentään luullut, että Keskuskomitean asiamiehelläkin pitäisi olla järki tallella. Jos ohjesääntö on todella vahvistettu, niin kuinka hän voi vaatia, että annettaisiin rattaat, hevonen j.n.e.? Meillä on tästä asiasta riittävästi ohjekirjelmia, eräät jopa sanovat niitä olevan liiaksikin. Ja Keskuskomitean asiamies voi vaatia sitä tahi tätä vain ohjeiden myöntämissä rajoissa, eikä yksikään kommuunin johtaja voi sallia, että annettaisiin pois rattaat, hevonen tai lehmä. Mutta tämä on vakava kysymys, koska tällä pohjalla tapahtuu useasti meidän ja talonpoikien välien huonontumista, ja Ukrainassa nuo välit voivat rikkoutua toistamiseen, elleimme kykene toteuttamaan poliittista linjaamme

käytännössä. Sen toteuttaminenhan ei ole vaikeaa, ja talonpojat ilahtuvat vähäisestäkin avusta. Ei riitä, että hyväksytään ohjekirjelmä, pitää osata myös soveltaa sitä käytännössä. Jos tov. Saprnov pelkää, että joltakin neuvostotilalta otetaan lehmä, hevonen tai rattaat, niin kertokoon hän meille mainiosta kokemuksestaan tämän pykälän suhteen ja sanokoon: antakaamme talonpojille työvälineitä ilmaiseksi tai halvalla hinnalla; sellaista puhetta minä ymmärrän. Mutta joka tapauksessa tämä ei tee olemattomaksi 9. pykälää, vaan se saa tästä vahvistusta. Kommuunien ja neuvostotilojen suhteet ympäristön talonpoikaistoon ovat eräs koko politiikkamme kipeimpiä kysymyksiä. Vielä suuremmassa määrin ne tulevat muodostumaan sellaisiksi Ukrainassa ja huomenna ne muodostuvat samanlaisiksi myös Siperiassa. Me olemme nyt voittaneet puolellemme aatteellisesti Siperian talonpojan, kun vapautimme hänet Koltshakista. Mutta tämä voitto ei muodostu kestäväksi, elleimme kykene järjestämään asiaa niin, että tuolle talonpojalle annetaan reaalista apua, ja tietenkin jokaisen maaseudulla toimivan asiamiehen pitää saada sellaiset ohjeet. Ja jokaiselta asiamieheltä pitää toimintaselostusta kuultaessa kysyä, missä ja millä tavoin neuvostotilat ovat auttaneet talonpoikia? Tässä kohdin tov. Saprnovin huomautukset olivat väärinä. Paikallisten työntekijäin kokemusten hyväksikäyttö on ehdoton perusvelvollisuutemme. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Izvestija TsK RKP(b)“ № 9,
joulukuun 20 pnä 1919

Julkaistaan
pikakirjoitteeseen verratun
bulletiinin „Izvestija TsK RKP(b)“
tekstin mukaan

PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS KANSAINVALISTÄ POLITIIKkaa
KOSKEVASTA KYSYMYKSESTÄ⁵¹

Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta haluaa elää rauhassa kaikkien kansojen kanssa ja käyttää kaikki voimansa sisäiseen rakennustyöhön voidakseen järjestää tuotannon, kulkulaitoksen ja yhteiskunnallisen hallinnon neuvostojärjestelmän pohjalle, minkä Ententen sekaantuminen ja nälkäsaarto on tähän asti estänyt.

Työläisten ja talonpoikien hallitus on ehdottanut ententevalloille rauhaa monta kertaa, nimittäin: elokuun 5 p:nä 1918 — Ulkoasiain kansankomissariaatin vetoamus Amerikan edustajalle hra Poolelle; lokakuun 24 p:nä 1918 — presidentti Wilsonille; marraskuun 3 p:nä 1918 — kaikille Sopimusvaltojen hallituksille puolueettomien maiden edustajien välityksellä; marraskuun 7 p:nä 1918 — Neuvostojen VI yleisvenäläisen edustajakokouksen nimessä; joulukuun 23 p:nä 1918 — Litvinovin nootti Tukholmassa kaikille ententevaltojen edustajille; edelleen vuoden 1919 tammikuun 12 p:nä, tammikuun 17 p:nä ja helmikuun 4 p:nä vetoamukset sekä maaliskuun 12 p:nä 1919 Bullittin kanssa tehty sopimusehdotus; toukokuun 7 p:nä 1919 Nansenin välityksellä.

Hyväksyen täydellisesti kaikki nämä Kansankomissarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin toistuvat toimenpiteet Neuvostojen VII edustajakokous vahvistaa jälleen järkkymättömän pyrkimyksensä rauhaan, vielä kerran ehdottaa kaikille ententevalloille, Englannille, Ranskalle, Amerikan Yhdysvalloille, Italialle, Japanille, kaikille yhteisesti ja jokaiselle erikseen rauhanneuvottelujen viipymätöntä aloittamista ja antaa Yleisvenäläisen

Toimeenpanevan Keskuskomitean, Kansankomissaarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin tehtäväksi jatkaa järjestelmällisesti tätä rauhanpolitiikkaa (tai: jatkaa järjestelmällisesti tätä rauhanpolitiikkaa ryhtyen kaikkiin sen menestykselle välttämättömiin toimenpiteisiin).

Kirjoitettu joulukuun 2 p:nä 1919

Julkaistu ensi kerran v. 1932

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

5

LOPPULAUSUNTO UKRAINAN NEUVOSTOVALTAA
KOSKEVAN KYSYMYKSEN JOHDOSTA
JOULUKUUN 3 pñä

Toverit! Minulla ei ole paljoakaan sanottavaa loppulausunnossani, vaikka minun täytyy valitettavasti esittää enemmän vastaväitteitä tov. Bubnoville ja Drobnisille, jotka puhuivat minun jälkeeni, kuin tov. Jakovleville, joka puhui ennen minua. Kuitenkin on tehtävä eräs huomautus.

Tov. Rakovskin puheen johdosta on sanottava, että kun hän mainitsi, että neuvostotilojen pitää olla kommunistisen rakennustyömme perustana, niin se on väärin. Emme voi millään muotoa asettaa kysymystä siten. Meidän on myönnettävä, että neuvostotiloiksi pitää antaa vain aivan vähäinen osa ajanmukaisista talouksista, muutoin emme saa aikaan liittoa pientalonpoikaiston kanssa, ja tuo liitto on meille välttämätön. Kun eräät toverit sanoivat minun suosittelleen liittoa borotbalaisten⁵² kanssa, on se väärinkäsitystä. Minä vertailin täällä politiikkaa, jota tulee noudattaa borotbalaisten suhteen, siihen politiikkaan, jota olemme noudattaneet oikeistoeserrien suhteen. Silloin meitä syytettiin jo ensimmäisellä viikolla Lokakuun vallankumouksen jälkeen — sivumennen sanoen, talonpoikain edustajakouksissa — siitä, että otettuamme vallan me emme halua käyttää talonpoikien voimia. Minä sanoin: me otimme kokonaisuudessaan teidän ohjelmanne, joka edellyttää talonpoikien voimain käyttöä, me haluamme sitä, mutta emme halua liittoa eserrien kanssa. Sen vuoksi tov. Manuilski on päätenyt kerrassaan kummalliseen väärinkäsitykseen samoin kuin tov. Drobnis ja Bubnov, kun hän väittää minun muka suosittelleen liittoa borotbalaisten kanssa. Mielipiteeni on nimenomaan se, että pitää osoittaa, että tarvitsemme liittoa Ukrainan talonpoikaiston

kanssa ja että tämän liiton aikaansaamiseksi meidän tulee käydä polemiikkaa borotbalaisia vastaan toisin kuin sitä nyt käydään. Kaikki, jotka puhuivat kansallisuuskysymyksestä — siitä puhuivat sekä tov. Drobnis että Bubnov ja monet muutkin —, ovat meidän KK:laista päätöslauselmaamme arvostellessaan näyttäneet, että heissä ilmenee juuri sitä samaa itsenäisyyttä, josta olemme moittineet kieviläisiä. Tov. Manuilski erehtyy tavattomasti kuvitellessaan meidän moittineen itsenäisyydestä kansallisessa mielessä, Ukrainan riippumattomuuden mielessä. Me olemme moittineet itsenäisyydestä siinä mielessä, ettei haluta ottaa huomioon Moskovon mielipiteitä, Moskovassa sijaitsevan Keskuskomitean mielipiteitä. Tällä sanalla, jota käytettiin leikillisessä merkityksessä, oli aivan toinen merkitys.

Nyt kysymys on näin: tarvitsemmeko me liittoa Ukrainan talonpoikaiston kanssa, tarvitsemmeko sellaista politiikkaa, joka oli tarpeen vuoden 1917 lopussa ja vuoden 1918 useina kuukausina? Vakuutan, että tarvitsemme, ja sen vuoksi meidän on annettava suuri osa neuvostotiloista tosiasiallisesti jaettavaksi. Meidän pitää taistella kulakitalouksia vastaan, meidän pitää taistella pikkuporvarillisia ennakkoluuloja vastaan, meidän pitää taistella partisaanihyökkäilyjä vastaan. Borotbalaiset puhuvat paljon kansallisuuskysymyksestä, mutta eivät puhu mitään partisaanihyökkäilyistä. Meidän on vaadittava, että borotbalaiset hajottaisivat opettajien spilkan*, vaikkapa ukrainankielisenkin, vaikkapa Ukrainan valtion sinetillä vahvistetunkin, mutta samojen proletaarisen kommunistisen politiikan periaatteiden nimessä, joiden nimessä mekin hajotimme oman YOL:mme, Yleisvenäläisen opettajien liiton, koska se ei toteuttanut proletariaatin diktatuurin periaatteita, vaan puolusti pikkuporvariston etuja ja toteutti sen politiikkaa.

Julkaistu ensi herran v. 1932

*Julkaistaan
pikakirjoitteen mukaan*

* — liitto. Toim.